

Ο Χριστός είναι η απάντηση στον θάνατο, στον πόνο, στη δοκιμασία (Πρωτοπρεσβύτερος Μάριος Δημοσθένους, Θεολόγος)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2jDR1as>]

Ο πρώτος, λοιπόν, λόγος είναι γιατί αντιστεκόμαστε στην ίδια μας την φθαρτή φύση. Αντιστεκόμαστε σ' αυτό το αληθινό γεγονός, ότι κάποια στιγμή θα αντιμετωπίσουμε αυτό που λέγεται, όπως προείπαμε, πόνος, ασθένεια και θάνατος. Αυτό δεν το λογαριάζουμε και δεν θέλουμε να το λογαριάσουμε ποτέ στη ζωή μας. Συνήθως όταν αρχίσουμε ή κάποιος αρχίσει να θυμάται δυσάρεστα του λέμε: «Ας τα ξεχάσουμε αυτά ή μην αναφέρεις κακά και δυσάρεστα πράγματα γιατί είναι ανεπιθύμητα». Αλλά, όμως, είναι αληθινά. Όντως είναι ανεπιθύμητα, αλλά είναι αληθινά. Πώς πρέπει ή οφείλουμε λοιπόν να ζούμε, ώστε να ζούμε αληθινά; Ξέρετε οι Πατέρες της Εκκλησίας είχαν μιλήσει για τη λεγόμενη μνήμη θανάτου. Όταν το λέμε σήμερα στους ανθρώπους πανικοβάλλονται λίγο, γιατί οι λέξεις και τα

γεγονότα δεν είναι οικεία σε εμάς, είναι ξένα. Ο γέρων Πορφύριος αυτή τη μνήμη θανάτου την ονόμασε κάπως αλλιώς, της έδωσε μία διαφορετική έννοια, η οποία δίνει ίσως και την απάντηση στο ερώτημά μας. Την ονόμασε «μνήμη Χριστού».

Πώς ο άνθρωπος θα πρέπει μέσα από τη σχέση του με τον Χριστό, να δίνει νόημα, προορισμό και σκοπό στη ζωή του; Χάσαμε το νόημα, χάσαμε τον σκοπό, χάσαμε την προοπτική στη ζωή μας. Από τις πρώτες μέρες της ζωής μας όταν πήγαμε στην εκκλησία 8 ημερών για την ονοματοδοσία, μας είπαν μία μικρή ευχή για την είσοδό μας μέσα στην εκκλησία. Λέει αυτή η ευχή: «...σημειωθήτω ο Σταυρός του Μονογενούς Σου Υιού εν τη καρδιά και τοίς διαλογισμοίς αυτού». Δηλαδή, ο σταυρός του Χριστού να σημειωθεί μέσα στην καρδιά του ανθρώπου, του μικρού βρέφους που προσεύχεται εκείνη την ώρα μέσα στο ναό για πρώτη φορά στις 8 μέρες. Και μετά, σε κάθε στιγμή της ζωής της Εκκλησίας, της ζωής του πιστού μέσα στην Εκκλησία, προβάλλεται το σημείο του σταυρού, το σημείο του σταυρού του Χριστού. Και προβάλλεται μάλιστα ως πρότυπο ζωής του Χριστιανού. Προβάλλεται ως πρότυπο ο ίδιος ο σταυρός του Χριστού και ο ίδιος ο Χριστός, γιατί ο Χριστός επάνω στον σταυρό νίκησε αυτόν τον εχθρό, ο οποίος καταδυναστεύει τον άνθρωπο. Επάνω στον σταυρό ο Χριστός νίκησε τον θάνατο και οδήγησε τον άνθρωπο στην Ανάσταση. Από τη μία μιλούμε για Ανάσταση και από την άλλη μιλούμε για θάνατο. Όντως παράδοξο. Όμως, βλέποντας τον σταυρό

του Χριστού την Κυριακή της Σταυροπροσκύνησης, λέμε: «Τον Σταυρό Σου προσκυνούμεν Δέσποτα και την Αγίαν Σου Ανάστασιν δοξάζομεν». Ή ο Σταυρός σημαίνει θάνατο ή σημαίνει Ανάσταση. Ο Χριστός με τον σταυρό του και με τη σταύρωσή του, με το Τίμιο και Πανάγιο Αίμα Του, ξέπλυνε την αμαρτία του ανθρωπίνου γένους, αγκάλιασε τον άνθρωπο, τον ανέβασε και του έδωσε τη δυνατότητα μετά, με τη δική Του Ανάσταση, να μην γεύεται τον πνευματικό θάνατο, που είναι ο χωρισμός από τον Θεό.

Έτσι, λοιπόν, ο άνθρωπος, ο καθένας μας σήμερα, μέσα στην Εκκλησία ψάλλει «Χριστός Ανέστη εκ νεκρών θανάτω θάνατον πατήσας». Γιατί πατήθηκε ο θάνατος, νικήθηκε ο θάνατος.

Ο Χριστός είναι η απάντηση στον θάνατο, στον πόνο και στη δοκιμασία. Ο Σταυρός του Χριστού είναι αυτός ο οποίος μεταμορφώνει τον πόνο, του δίνει μία νέα ερμηνεία, μία νέα και διαφορετική εντελώς σχέση. Μπαίνουμε πολλές φορές, και μπαίνουμε πολύ τακτικά, μέσα στα δωμάτια των ασθενών στο νοσοκομείο, στο Μακάρειο νοσοκομείο και στο Ογκολογικό για να κοινωνήσουμε ασθενείς. Και όταν μπαίνουμε μέσα και ρωτάμε, πώς είστε σήμερα και μας απαντούν «Δόξα σοι ο Θεός», αναρωτιόμαστε και λέμε: είναι αυτοί οι άνθρωποι, οι οποίοι βιώνουν πρώτα έναν υπαρξιακό πόνο; Δηλαδή, βιώνουν και αναρωτιούνται, ότι πιθανόν να βρίσκονται κοντά στο τέλος της ζωής τους; Και μπαίνοντας μέσα να μας λένε «Δόξα σοι ο Θεός Πάτερ, καλά είμαστε». Τί είναι αυτό το οποίο τους κινεί για να δίνουν αυτή την απάντηση; Και σας ομολογώ, ότι είναι η πλειοψηφία.

Και αυτό συμβαίνει όταν μπαίνουμε μεταφέροντας τον Χριστό, μεταφέροντας τη Θεία Κοινωνία. Τί είναι αυτό που αλλάζει τη ζωή του ανθρώπου;

Μία παρένθεση, να κάνουμε εδώ. Ένας γιατρός στο Ογκολογικό μου λέει: «Πάτερ θέλω να μπαίνω μέσα στα δωμάτια μετά από εσένα, γιατί δεν ξέρω τι κάνεις στους ανθρώπους, αλλά μετά από εσένα είναι πιο δεχτικοί σε ό,τι τους πώ». Και του λέω, δεν είμαι εγώ που το κάνω. Είναι Αυτός που παίρνω μαζί μου που το κάνει και αυτός είναι ο Χριστός.

Τί πρέπει να κάνουμε, ώστε να μπορέσουμε να μεταμορφώσουμε τον πόνο και να αποκτήσει νόημα, να μεταμορφώσει τον θάνατο και να έχει ελπίδα και μάλιστα την ελπίδα της Αναστάσεως; Το μυστικό θα λέγαμε είναι η σχέση μας με τον Χριστό. Είναι αυτή η αληθινή μας σχέση μαζί με τον Αναστημένο Χριστό. Αυτόν ο οποίος είναι το πάν και πρέπει να είναι το πάν μέσα στη ζωή μας. Είναι Αυτός που όταν ο άνθρωπος του ανοίγει την καρδιά του, του ανοίγει την διάνοιά του, του δίνει την πρόθεσή του, Αυτός βρίσκει τόπο και τρόπο να αλλάζει τα πάντα στη ζωή του, να

αλλάξει το νόημα της ζωής του, να αλλάξει την προοπτική της ζωής του.

(συνεχίζεται)